

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Mgr. P. V.**, zastoupen JUDr. Markétou Pakandlovou, advokátkou, se sídlem Hradební 548/3, Hradec Králové, proti žalované: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Rozárčina 1422/9, Praha 4, zastoupena Mgr. MUDr. Jaroslavem Maršíkem, advokátem, se sídlem náměstí Svobody 1/40, Teplice, o žalobě proti rozhodnutí představenstva České lékárnické komory ze dne 9. 2. 2016, č.j. DO-02-1904/15,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí představenstva České lékárnické komory ze dne 9. 2. 2016, č.j. DO-02-1904/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla pro nesplnění podmínek zamítnuta jeho žádost o vydání osvědčení pro výkon funkce vedoucího lékárníka v lékárně A., Č. 255/22a, 251 01 Ř., poskytovatel: Dr. Kulich Pharma s.r.o., se sídlem Piletická 178/61, 500 03 Hradec Králové.
- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že si je vědom ustanovení § 79 odst. 6 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o léčivech“), stejně jako ustanovení Licenčního řádu České lékárnické komory (dále jen „Licenční řád“), přesto

vyslovil názor, že jako provozovatel lékárny byl zároveň osobou se specializovanou způsobilostí farmaceuta, a proto mohl v lékárně působit jako vedoucí pracovník, aniž by musel sám sebe do této funkce ustanovovat. Dle názoru žalobce lze o „ustanovení“ hovořit je v případě, že ustanovující a ustanovovaný jsou osobami odlišnými. Dále zdůraznil, že ve své lékárně byl vždy přítomen po celou dobu jejího provozu a že v době, kdy z tohoto důvodu nemohl být v lékárně, v níž byl ustanoveným vedoucím lékárníkem, byl v ní vždy přítomen pověřený farmaceut. Účel sledovaný ustanovením § 79 odst. 6 zákona o léčivech tak byl dle názoru žalobce naplněn. Dále namítal, že ustanovení Licenčního řádu vázající činnost jednoho vedoucího lékárníka toliko na jednu lékárnu bez opory v zákoně musela by být shledána jako neplatná pro rozpor s ústavním pořádkem, když by podzákonná norma stanovovala práva a povinnosti nad rámec zákona.

- [3] Žalobce dále v podané žalobě uvedl, že v době před rokem 2013 vyslyšel výzvy žalované a v rámci akce podpory jedinečných venkovských lékáren v zájmu zlepšení dostupnosti lékařské péče začal provozovat lékárnu v obci Ž. n. C. V této době byla právní úprava taková, že umožňovala následující model: 1) zaměstnanec-vedoucí lékárník na plný pracovní úvazek poskytující mu živobytí a 2) vlastník lékárny a jediný její pracovník na částečný pracovní úvazek – držitel osvědčení soukromé praxe poskytující mu přivýdělek. Poslední věta byla do ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech vnesena až novelou č. 70/2013 Sb. Žalobce následně citoval z důvodové zprávy a konstatoval, že odůvodnění tohoto ustanovení nepovažuje za případné, a to např. v porovnání s pozicí primáře, jenž není nijak výrazně limitován v provozování své soukromé praxe v mimopracovní době. Žalobce tak shrnul, že se v daném případě jedná o nedůvodný a svévolný zásah zákonodárce do práv a oprávněných zájmů žalobce a všech osob v obdobném postavení.
- [4] V posledním bodu žaloby žalobce namítal, že v případě, že by byl cizím státním příslušníkem, jehož domovský stát platně a účinně sjednal s Českou republikou mezistátní dohodu podpoře a ochraně investic, náležela by mu možnost bránit své oprávněné zájmy na ochraně jeho investic mj. formou arbitráže. Uvedl, že je přesvědčen, že v jeho případě změnou zákona o léčivech provedenou na újmu veřejného zájmu bez adekvátního důvodu a s nedůvodným zásahem do práv a oprávněných zájmů žalobce a ostatních osob v jeho postavení, jemuž nedlouho předcházela přímá výzva profesní komory vybízející ho k určitému chování (tj. provozování lékárny v odlehlých a neobsložených oblastech), jež bylo shledáváno v souladu s obecným blahem, a za předpokladu, že výklad aktuální právní normy správním orgánem je správný, tak byla fakticky zmařena jeho investice do obstarání, adaptování, vybavení a provozování objektu lékárny v obci Ž. n. C. Uvedl, že mu počínáním ČR byla způsobena škoda orientačně vyčíslená na jeden milion korun. Žalobce dále uvedl příklad občana Bosny a Hercegoviny, který by se mohl v obdobném postavení jako žalobce dotčený na svých právech ucházet o zjednání nápravy dle čl. 8 Dohody o podpoře ochrany investic mezi Českou republikou a Bosnou a Hercegovinou). Žalobce tak dospěl k závěru, že je diskriminován na základě rozdílné státní příslušnosti, když on takový prostředek k ochraně jeho investice nemá; žalobce tak shledal porušení nejen antidiskriminačního zákona, ale rovněž čl. 1 Listiny základních práv a svobod.
- [5] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
- [6] Žalovaná v písemném vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby a uvedla, že žalobcova argumentace stojí na nesprávném právním výkladu ustanovení § 79 odst. 6

zákona o léčivech, neboť dle žalované tento zákon neřeší postavení poskytovatele zdravotních služeb lékárenské péče jako takového. Poskytování zdravotních služeb je upraveno zákonem č. 372/2011 Sb., o poskytování zdravotních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Pokud je v ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech uvedeno, že poskytovatel lékárenských zdravotních služeb musí mít _____ pro každou lékárnu ustanoveného vedoucího lékárníka, pak to dle žalované znamená, že každý poskytovatel musí takového vedoucího lékárníka ustanovit, a to platí i pro případ, že poskytovatel – fyzická osoba do této funkce ustanovuje sám sebe. Dále uvedla, že zákonná překážka výkonu funkce vedoucího lékárníka pro více než jednu lékárnu platí jak pro vedoucí lékárníky vykonávající tuto funkci pro své zaměstnavatele, tak pro vedoucí lékárníky, kteří tuto funkci plní v rámci poskytování zdravotních služeb lékárenské péče při výkonu své vlastní soukromé praxe. Uvedla, že takto bylo toto ustanovení vždy vykládáno jak ze strany žalované, tak ze strany Státního ústavu pro kontrolu léčiv, poskytovatelů zdravotních služeb lékárenské péče i lékárníků.

- [7] Dále žalovaná uvedla, že ustanovení § 4 odst. 3 Licenčního řádu pouze navazuje na ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech. Konstatovala, že žalobce si podal žádost o vydání osvědčení _____ pro výkon funkce vedoucího lékárníka a přitom současně byl držitelem jiného osvědčení _____ pro výkon této funkce. Z toho důvodu mu nebylo možné vydat nové osvědčení, a když _____ ani na výzvu nezrušil své původní osvědčení pro výkon funkce vedoucího lékárníka, byla mu jeho žádost zamítnuta.
- [8] Při ústním jednání před soudem konaném dne 16. 5. 2019 žalovaný uvedl, že ustanovení čl. 4 odst. 3 Licenčního řádu nejde nijak nad rámec ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech. Právní zástupkyně žalobce se z ústního jednání předem omluvila, přičemž souhlasila s jeho konáním bez její přítomnosti.
- [9] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [10] Dne 10. 12. 2015 byla žalované doručena žádost žalobce o výkon funkce vedoucího lékárníka v lékárně A., Č. 255/22a, 251 01 Ř., poskytovatel: Dr. Kulich Pharma s.r.o., se sídlem Piletická 178/61, 500 03 Hradec Králové.
- [11] Výzvou ze dne 10. 12. 2015 byl žalobce informován, že má v rozhodné době vydané osvědčení č. 248/2014 pro výkon funkce vedoucího lékárníka v Lékárně svatého P., P. 76, Ž. n. C., a že podle ustanovení § 4 odst. 3 Licenčního řádu lze vydat pouze jedno osvědčení k výkonu vedoucího lékárníka v jedné lékárně. Žalobce byl proto vyzván ke vzdání se tohoto osvědčení, v opačném případě byl poučen o tom, že jeho žádost bude zamítnuta. Dne 21. 1. 2016 bylo žalované doručeno vyjádření žalobce, ve kterém uváděl obdobné argumenty jako v podané žalobě.
- [12] Žalobou napadeným rozhodnutím byla žádost žalobce zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobce vykonává funkci vedoucího lékárníka je držitelem osvědčení č. 248/2014 uděleného pro výkon funkce vedoucího lékárníka v Lékárně svatého P., P. 76, 281 21 Ž. n. C.; dále byl vyzván k tomu, aby se tohoto osvědčení vzdal, protože existence tohoto osvědčení je překážkou pro vydání nového osvědčení. Vzhledem k tomu, že se žalobce předmětného osvědčení nevzdal, tak byla jeho žádost zamítnuta.

- [13] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [14] Podle ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech „*poskytovatel lékárenských zdravotních služeb musí mít pro každou lékárnu ustanovenou nejméně 1 osobu se specializovanou způsobilostí farmaceuta (dále jen „vedoucí lékárník“) odpovědnou za to, že zacházení s léčivý v lékárně odpovídá tomuto zákonu. Vedoucím lékárníkem může být poskytovatel lékárenských zdravotních služeb, pokud splňuje kvalifikační požadavky podle věty první. V lékárně po dobu jejího provozu musí být vždy přítomen vedoucí lékárník nebo jím pověřený farmaceut. Stejná osoba může být ustanovena vedoucím lékárníkem jen pro jednu lékárnu.*“
- [15] Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů „*jsou Komory oprávněny (...)*
c) stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu a vedoucích lékařů a primářů u poskytovatelů zdravotních služeb,
d) vydávat osvědčení o splnění podmínek podle písmena c).“
- [16] Podle ustanovení § 4 odst. 3 Licenčního řádu „*lékárníkovi lze vydat pouze jedno osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka v jedné lékárně.*“
- [17] Podle ustanovení § 11 odst. 3 Licenčního řádu „*nemá-li žádost náležitosti stanovené v § 8 až 10 tohoto řádu, vyzve sekretariát komory žadatele o doplnění dokladů nebo ji vrátí žadateli k doplnění. Nesplní-li žadatel podmínky pro vydání osvědčení nebo nebude-li žádost ve lhůtě třiceti dnů od doručení výzvy doplněna, vydá představenstvo komory rozhodnutí o zamítnutí žádosti.*“
- [18] V nyní posuzovaném případě je předmětem sporu otázka výkladu a aplikace posledního ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech. Zatímco žalobce uváděl, že v jeho případě nelze v případě lékárny v Ž. n. C. hovořit o „ustanovení“, neboť zde je provozovatelem lékárny, který je zároveň osobou se specializovanou způsobilostí farmaceuta, přičemž zároveň označil toto ustanovení jako nedůvodný a svévolný zásah zákonodárce do práv a oprávněných zájmů žalobce a všech osob v obdobném postavení, tak na druhou stranu žalovaná tento výklad žalobce označila za nesprávný.
- [19] Soud předně uvádí, že předmětné ustanovení bylo do zákona o léčivech vloženo s účinností od 2. 4. 2013 zákonem č. 70/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), ve znění pozdějších předpisů, a to prostřednictvím pozměňovacího návrhu v průběhu projednávání této novely v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky. Odůvodnění tohoto návrhu citoval žalobce již v podané žalobě, přesto jej považuje soud za vhodné zrekapitulovat, protože dle jeho názoru plně vystihuje a podporuje závěry žalovaného, se kterými se soud ztotožnil. Dle předkladatele návrhu: „*ačkoliv je pochopitelné, že smyslem funkce vedoucího lékárníka je odborně vést lékárnu a že odpovědný výkon této funkce vylučuje působení jednoho farmaceuta ve více lékárnách, zkušenosti se zněním ustanovení o odborném zástupci v zákoně o zdravotních službách ukazují, že pokud v zákoně není výslovně uvedeno, kolik funkcí může jedna osoba vykonávat, pak v praxi často dochází k výkonu mnoha*

funkcí jednou osobou. Navrhované ustanovení preventivně staví najisto, že jedna osoba může jako vedoucí lékárník pracovat jen v jedné lékárně.“

- [20] Dle názoru soudu je výklad zastávaný žalovanou jednoznačně správný a s ohledem na znění předmětného zákona jediný možný, neboť toto ustanovení jasně stanovuje zákonnou podmínku, že stejná osoba může být ustanovena vedoucím lékárníkem jen pro jednu lékárnu. V daném případě je dle názoru soudu zcela nerozhodné, v jakém pracovněprávním postavením se vedoucí pracovník nachází, tj. je lhotežné, zda je ustanoven v rámci pracovněprávního vztahu, ve kterém tuto funkci vykonává pro svého zaměstnavatele (případ, pro který žalobce žádal o vydání osvědčení pro lékárnu v Ř.), či zda tuto funkci vykonává v rámci poskytování zdravotních služeb lékárenské péče při výkonu své soukromé praxe (případ, kdy žalobce sám provozuje lékárnu v Ž. n. C., pro kterou má vydáno osvědčení č. 248/2014). Citovaná podmínka pro výkon funkce vedoucího lékárníka tak dle názoru soudu platí i na případ, kdy poskytovatel zdravotních služeb lékárenské péče, jež je fyzickou osobou, ustanovuje do této funkce sám sebe, neboť taková situace není v právu ničím neobvyklou.
- [21] Žalovaná tak dle názoru soudu správně dospěla k závěru, že vyhovění žádosti žalobce o vydání osvědčení pro výkon funkce vedoucího lékárníka v lékárně v Ř. brání překážka spočívající v existenci osvědčení pro výkon funkce vedoucího lékárníka v Ž. n. C., přičemž žalobce na tuto vadu žádosti upozornila a vyzvala jej k nápravě. Jelikož žalobce této výzvě nevyhověl, tak žalované nezbylo než žádost žalobce o vydání nového osvědčení s ohledem na tuto vadu zamítnout, přičemž odůvodnění napadeného rozhodnutí je poměrně stručné, ale obsahuje to podstatné, tj. důvod, proč nebylo možné žádosti dle ustanovení § 11 odst. 3 Licenčního řádu s odkazem na ustanovení § 79 odst. 6 poslední věty zákona o léčivech vyhovět.
- [22] K námitce žalobce, že ustanovení Licenčního řádu vázající činnost jednoho vedoucího lékárníka toliko na jednu lékárnu bez opory v zákoně musí být shledána jako neplatná pro rozpor s ústavním pořádkem, soud uvádí, že v případě ustanovení § 4 odst. 3 Licenčního řádu se jedná pouze o zakotvení stejné podmínky, jež vyplývá z ustanovení § 79 odst. 6 poslední věty zákona o léčivech, do příslušného stavovského předpisu. Proto soud neshledal, že by tato podzákonná norma stanovovala práva a povinnosti nad rámec zákona, a tím pádem soud neshledal ani její protiústavnost.
- [23] V posledním žalobním bodu pak žalobce namítal, že byl poškozen na svých investicích, přičemž je zároveň diskriminován, že na rozdíl od cizích státních příslušníků, s nimiž má Česká republika uzavřena smlouvy o podpoře a ochraně investic, nemá prostředek k ochraně své investice.
- [24] Soud k této námitce uvádí, že tato je v dané věci s ohledem na předmět řízení (zamítnutí žádosti žalobce o vydání osvědčení pro výkon funkce vedoucího lékárníka) zcela irelevantní a mimo rozsah pravomoci správních soudů. Má-li žalobce důvodné pochybnosti o tom, že mu byla způsobena škoda na jeho investici, příp. že byl diskriminován, pak je nutné v takovém případě využít prostředky, které mu k obraně jeho domněle porušených práv poskytuje právo civilní.
- [25] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[26] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. května 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu